

Ema Michelčíková, 14 rokov, Prešov

Štvrté poschodie bez výťahu

A čo, že má na pravom rukáve fľak od oleja. Aj tak mám svoje modré tričko rád. Nenosím ho už do školy, len keď idem otcovi pomáhať do garáže, k nemu už len montérky a...

„Joj! Pán elektrikár, jak dobre, že ste tu! Mi poistky už vyhodilo dva razy tento týždeň!“
Mám devätnásť.

Nie som elektrikár.

„Prepáčte, ja...“ vyhováram sa, no staršia pani vo fialovo-zelenej zástere a ružových plyšových papučkách sa nedá prerušiť. Predsa len, pani Javorská je veľmi svojrázna osoba. Čo osoba – osobnosť celej bytovky na Okružnej ulici. Vchod číslo tri, tretie poschodie, dvere napravo.

„Žiadne výhovorky, že nemáte čas! Jasné, ako minule. Vraj máte iných zákazníkov, a čo ja? Zavolám vášmu šéfovi a potom sa uvidí, kto nemá čas...“

Žiadneho šéfa nemám, no aj tak ma to mierne znepokojí. Nechce sa mi zisťovať, komu by zavolala a ešte mojou vinou príde nejaký neborák o prácu. Očividne si všimne môj prestrašený výraz a zjemní tón hlasu.

„Podťe, veď vám spravím kávu a vy sa mi na to zatiaľ pozriete.“

Úniková cesta neexistuje. Som zaseknutý na treťom poschodí so susedou v ružových papučkách. Poslušne vchádzam do skromne zariadeného bytu nasiaknutého silnou voňavkou a mačkami. Ktovie, kde sú.

„No,“ začne rázne a ja sa snažím hlbšie zaboriť do kresla potiahnutého bordovou látkou, „tuto som vám kávu urobila a teraz tie poistky dajako treba pozrieť.“

Cítim, ako ma oblieva pot. Neisto hľadím na skrinku s poistkami, potom skúsím postup, ktorý používa otec zakaždým, keď vypadnú. Snažím sa vyzerat' profesionálne, aby som aspoň trochu pripomínal elektrikára, ktorým nie som.

Poistky naskočia.

Kávu nechám nedotknutú.

Aida miluje prechádzky v parku. Keďže je vlčiakom, väčšina psov aj ľudí sa jej vyhýba.

Väčšina, nie všetci.

„A – pán zverolekár – viete sa pozrieť mojej Micke na labku? Nestúpa na ňu už hodnú chvíľu...“

„Viete, pani Javorská, ja...“ hľadám výhovorku, „nemám tu žiadne veci. Nechal som ich v ambulancii!“ rýchlym krokom sa snažím odísť. Plán nevyšiel.

„Ale no tak, pekne vás prosím. Bojím sa o ňu, aspoň že čo jej je, keď tu už nemáte nič. Môžem vám spraviť kávu, čo vy na to?“

Od mojej krásnej, útulnej izby ma delí len jeden strop. Jedno poschodie a bol by som doma. Príjemné myšlienky preruší cinknutie šálky o stôl. Vôňa kávy zmiešaná s aromatickými ružami a mačacím žrádlom mi na nálade veľmi nepridá.

Pani Javorská nesie sivú pruhovanú mačku v náručí tak nežne ako svoje vlastné dieťa. Micka, hej? Zazerá na mňa a ja sa snažím netváriť sa vyľakane. Mačky nemám veľmi v oblúbe. Nuž čo, veď som zverolekár – aspoň na týchto desať minút. Opatrne vezmem mačku do lona. Tvárim sa skúsene, po prehmataní všetkých štyroch mačkiných labiek sa však neisto pýtam, ktorú to má vlastne zlomenú. Neviem, čo som čakal, že zistím. Pani Javorská je, našťastie, príliš ustaraná na to, aby si všimla, že netuším, čo robím.

Určite má zlomenú labku – toto tvrdenie pani Javorskú rozhodne neupokojí. Dám jej adresu veterinárnej ambulancie, kam chodievam s Aidou a čo najrýchlejšie sa poberám preč.

Šálka plná kávy opäť zostane na stole.

„A vy tu od kedy bývate, pane?“

Zavriem oči a otočím sa za známym hlasom. Takmer. Takmer sa mi podarilo to prekliate tretie poschodie prejsť bez návštevy pani Javorskej. Očividne to však bolo nevyhnutné. Vzdychnem si. Veď mám plné ruky učebníc! Podcenil som veľkosť svojej tašky a...

„Vás som už videla, v tom rozhovore vo včerajších novinách! Nevedela som, že môj sused je slávny spisovateľ!“

„Prepáčte?“

„Ale no tak, nemali by ste byť taký skromný. Poďte, pozývam vás na kávu!“

Dám čokoľvek za to, aby som už nemusel vidieť tú žltú obitú šálku plnú kávy. No pani Javorská stojí vo dverách svojho bytu s výrazom nadšeného dieťaťa, a tak len zakryjem povzdych.

Opäť to isté bordové kreslo, tá istá ťažká vôňa ruží a najmä - tá istá mačka. Micka na mňa zazerá spoza misky s páchnucim mačacím žrádlom. S golierom, aby si neolizovala zaviazanú labku, vyzerá komicky.

Pani Javorská sa objaví vo dverách s knihou v rukách.

„Podpíšete mi ju?“ pýta sa hanblivo. Snažím sa zapamätať si priezvisko autora na obálke knihy, no ako naschvál vybrala to najkomplikovanejšie. Podpíšem sa ako H a za ním akési vlnovky, no jej to očividne stačí. O „mojej“ tvorbe chce vedieť všetko. Priame otázky, vyhýbavé odpovede. Nie, nie je ľahké napísať takú dlhú knihu. Áno, inšpirujú ma mnohí ľudia okolo. Nie, nemám rád kávu.

Ale to už je o inom.

„To za Janom ste prišli, všakže, pán doktor?“

Nie. Nemyslí mňa. Neotočím sa, nič sa nestane.

„Pán doktor?“

Neisto sa na ňu pozriem a v duchu sa pokarhám za bielu košeľu, pre ktorú som sa rozhodol dnes ráno. Tvári sa ustarane.

„Tak ako mu je? Včera ho, chudáka, odviezla sanitka...“

„Nuž...“ myseľ mi pracuje naplno. Čo môže tomu chudákovi byť?

„Ale som ja neslušná!“ karhá sama seba pani Javorská, „podťe dnu, aspoň mi poviete. Rušná noc to musela byť pre vás!“

Pokorne kráčam do známeho bytu a prijímam žltú šálku s kávou. Položím ju na stôl.

Sám od seba sa dozvedám, že Jano mal infarkt a že to bolo preňho náročné. Nadránom ho doviezli späť. Mal by byť v poriadku, momentálne sa oňho stará dcéra.

„Jano že má dcéru? Ten je starý mládenec! Sám tu žije od kedy si ja pamätám. Nikto mu už nezostal...“

Opravím sa, že to bola dcéra jeho blízkeho priateľa a čo najrýchlejšie sa zberám na odchod. Preč od tej plnej šálky kávy a mačky.

A opäť stojím pred tými dverami, za ktorými sa nachádza dobre známy byt. Pani Javorská nám s úsmevom otvorí. Aj otec sa na ňu prívetivo usmeje. Ja sa snažím nevyzerať podozrivo. Nemôžem za to, že nás tak milostivo dnes poobede pozvala na kávu. Bordové kreslo už obsadil otec, a tak si sadám na gauč. Je to neprirodzené, úplne zmenený pohľad na celý byt. Jediné, čo zostáva rovnaké je Micka skrčená v kúte. Usúdi, že na ňu hľadím príliš dlho – vycerí zuby a otočí sa chrbtom.

„Tak ako sa máte? V poslednej dobe niečo zaujímavé?“ opýta sa otec zo slušnosti.

„Joj, viete čo, lenivá je táto nová generácia,“ rozhovori sa pani Javorská a mňa obleje pot. „Napríklad minule mi prišiel pozrieť elektrikár poistky. Taký lenivý! Najprv, že má inú prácu, potom dačo pozrel do tej skrinky a odišiel, ani kávu nedopil!“ vzdychla. Otec sa tiež začal

rozčuľovať. Neviem či čakali, že budem ticho... no keď sa ma spýtali na názor, rozhodol som sa pridať sa na ich pesimistickú stranu.

Ešte nikdy som sa neohováral s takou chuťou.